

PRÆDIKEN JULEAFTEN 2022

AASTRUP KIRKE KL. 16.00

Tekster: Es. 9,1-6a; Luk. 2,1-14

Salmer: 94,104,119,120

Hvordan ser Juleaften ud?

Det er et spørgsmål, vi alle mener, vi kan svare på. Der er traditioner, der er så faste, at vi slet ikke tænker over det. Men det mærkelige er, at hvis vi sammenligner hinandens billeder, så vil der alligevel også være mange **forskelle**. Nogle skal være mange sammen juleaften, nogle blot nogle få. Nogle giver hinanden store gaver, andre har aftalt at give små gaver og gemme pengene til noget andet.

Og så videre.

Der er plads til alle disse forskelle under den store kuppel, der hedder juleaften. For alle disse forskelle, der i høj grad er traditioner de enkelte familier har skabt og båret med måske i mange generationer, udspringer fra det samme sted. Det sted, hvor vi i dag hører, at Gud rører jorden. Lader sig føde som Jesus Kristus.

Lige som vi altså alle formodentlig vil kunne sætte nogle ord på, hvordan juleaften ser ud, så tror jeg også, vi vil kunne sætte fantasiens ord på, hvordan der har set ud der, hvor Jesus blev født. En stald med køer har de fleste set.

Og måske har vi her juleaften en ide om, at den stald står der endnu. Fordi det også er fantasiens og børnenes aften.

Forsiden af kirkebladet her i Vester Aaby og Aastrup viser imidlertid noget andet. Den viser et billede fra fødselskirken i Betlehem. Sådan som der ser ud i 2022.

En stjerne og nogle lys.

Men ingen køer – det skulle da lige være de lange køer, der ventede på at komme ind. Det er en kirke, der er bygget af mennesker, der kendte stedet. Og troede på det, der skete. Jeg ved ikke, om vi 17 præster, der besøgte stedet i efteråret havde ventet at finde en stald. Fantasien og drømmen om stalden tåler nok ikke at blive alt for konkret.

Men alligevel. Når det nu er blevet juleaften, så tror jeg altså at mange af os har et lille billede inde i hovedet af, at stalden i Betlehem naturligvis står som den stod for 2000 år siden.

For Juleaften skal alting være som det plejer at være. Det er ikke en aften, hvor vi har lyst til at blive konfronteret med alt for meget nyt.

Alligevel er der hvert år nyt. Der sker hvert år fra juleaften til juleaften forandringer. Nogle sidder i aften med savn fordi et elsket menneske er faldet fra. Andre sidder med familieliv, der blev forandret eller opbrudt. Nogle er for første gang kommet hjem til jul, fordi året, der er gået, var året, hvor de flyttede hjemmefra. Og andre igen har i år taget imod et nyt lille liv som det, vi hører om i Juleevangeliet.

Alt dette stiller store krav til en juleaften, der skal være som den plejer at være.

Men hvorfor **har** vi mere eller mindre udtalt dette behov for et helle fra verdens forandringer? Hvorfor har vi i aften ikke lyst til at tænke for meget på krig, elpriser eller for den sags skyld kalorier?

Det er som om vi alle sammen inden i os selv har sådan en normalindstilling, der helst skal nås i aften.

En normalindstilling, der til hverdag let slår ud til den ene eller til den anden side. Det kan ende med at blive en pendulfart

mellem yderligheder, men det kan først og fremmest udslætte stedet, hvor pendulet hænger stille.

Juleaften skal derfor med vold og magt være stedet, hvor pendulet pludselig hænger stille. Det er et meget stort krav. Det glædelige budskab til i aften er, at Juleaften **er** stedet hvor pendulet hænger stille. Vel at mærke **Guds** store verdenspendul.

Juleaften er stedet, hvor Gud rører jorden.

Og det sted på jorden hører vi i om som et sted, der ikke har forberedt sig på at møde Gud.

Det er tværtimod et sted, hvor alt er kaos. Verden er i gang med at tælle sig selv. Augustus har fået statistiknøgler, og alting er i opbrud fordi alle skal søge derhen, hvor de er født. Lidt lige som veje, tog og busser har været fyldte i de seneste dage fordi mange ville derhen, hvor de er født, eller et andet sted, hvor det skal blive jul.

Men ikke nok med det. Vi hører i dag, at Gud kom til verden i skikkelse af et lille barn. Vi hører, at Gud krævede omsorg. Moderkærlighed.

Til trods for stald, lugt og mørke.

Det er det sted, vi fejrer i aften. Stedet, hvor Guds kærlighed rører ved verden. Centrum for alt det, der ellers og siden er sat i gang som juleforberedelser.

Grundlag og underlag af den kærlighed Gud elsker verden med.

Det er det fundament, der kan bære alt andet, vi i lige præcis denne jul bærer med os ind i juleaften, når vi om få timer samles.

Det er først og fremmest et budskab om håb. Verden ligner ikke sig selv i denne jul. Der er krig i Europa og selv om vi

måske efterhånden er tilbøjelige til at betragte det som hverdag, så er der stadig en virus, der spøger et sted derude og skaber frygt og usikkerhed.

Derfor har vi **brug** for et sted. Brug for et budskab. Brug for håb.

Men først og fremmest brug for at fejre jul.

Hvad vil det så sige ”at have brug for at fejre jul?” Hvad er det, vi mangler til hverdag, som vi i aften mere eller mindre usagt stiller krav om skal være med.

Jeg tror, det for manges vedkommende slet og ret er stilstand. At også vores eget lille, indre pendul hænger stille i aften i stedet for at svinge fra højre til venstre eller i cirkler. Vi hører desværre i disse år om stigende stress i alle aldersgrupper. Krav der stilles fra omgivelserne, men måske ikke mindre krav, der stilles af os selv til os selv.

Det kan en nok så vellykket juleaften naturligvis ikke rette op på i løbet af nogle timer. Det kan en nok så velfortjent juleferie måske kun bøde på for en tid.

Men det er tankevækkende, at vi inderst inde stadig har bevaret **evnen** til at længes. Det er denne længsel, uanset om den så i aften bliver gengældt fuldt ud eller måske blot i glimt, der er vores bindeled til julen. Tegnet på, at vi ikke har skabt os selv, men er en del af noget, der er så meget større end os selv. At vi inderst inde, hvis vi giver os selv lov til det og plads til det godt ved, hvordan vi gerne vil have det. Der kan i en travl hverdag være så meget bud efter denne bevidsthed, at også den forsvinder. Det kan blive svært at forklare længslen og ønskerne, hvis man ikke selv er bevidst om, hvem man er og hvor man er på vej hen.

Heller ikke det kan en enkelt juleaften fjerne med et snuptag. Men Juleaften er stedet, hvor Gud rører ved jorden. Det budskab, vi hører i aften, har lydt i 2000 år. Og det er et punkt, der ikke lader sig flytte af mennesker. Men måske kan det i år være det sted, hvor vi kan stå, hvis vi føler, vi skal flytte jorden. Stedet, hvor det åbenbares, at det var små kræfter, små hænder og et lavt sted på jorden, der flyttede verden den gang i Betlehem. Et lille barn, der nok ikke en gang blev talt med hos kejser Augustus. Men det blev det lille barn, der blev husket, også da kejser Augustus blev glemmt. De fleste af os kommer kun i tanker om ham denne ene gang om året, hvor vi møder ham i Juleevangeliet.

Et lille barn skal nok gøre opmærksom på sig selv. Og selv om det i travle familier bestemt kan være stressende at få det hele til at gå op, så er det trods alt en naturlig del af menneskelivet at give liv videre. Måske kan det lille julebarn i dagens tekst vise os, hvad der vigtigst, når vi er på vej til at glemme det.

Uanset om vi så har med små børn at gøre til daglig eller ej. Jeg indledte i dag med at spørge, hvordan juleaften ser ud. At appellere til vores fantasi og erindring. Det er minder om gode juleaftner, der bærer Guds omsorg og kærlighed ind i alle de stunder, vi måske helst **ikke** vil mindes. Alle de steder, hvor håbet blegnede og kræfter truede med at slippe op.

Sådan kan vi i aften tænke i billeder og tage dem med ind i alt det, der skal gøres med hænder, med fødder og med kræfter. Sådan lader Gud os i aften tage budskabet om håb om ro og om jul med ind i en omskiftelig verden. Ved at lade sig føde i en stald i Betlehem.

Stalden står der ikke mere.

Men vi kan alligevel i aften sagtens se den for vores indre blik.

Glædelig Jul!

AMEN